

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת נַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ג' - חלק ב'

קונטרס 62

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

בני לא תשכח מפי זרעו

לא לשיכח ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בגולה

תקליטור אוצרות הזוהר וכו' 12.000
 ספרים, דרשות לשמיעה,
 קבצים ותמונות ועוד...

בזכות החבור שלך,
 ספר הזוהר הקדוש,
 יצאו בני ישראל
 מן הגלות
 ברחמים

"בהאי חבורא דילך
 דאיהו ספר הזוהר
 יפקון ביה מן גלותא
 ברחמי"

שיעור הגדול בעולם
 תלמידי הזוהר

"קול הזוהר"
 שיעורים
 בזוהר היומי
 בסלפון
 0722-990044

חפצי
הזוהר
 היומי

נחל לכיש 24/8
 בית שמש
 054-843-6784

קול הרשב"י
 שיעור בזוהר היומי
0722-990055

בני לא תשכח מפי זרעו
קול הרשב"י
 0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש
 בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראלם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

10	9	8	7	6	5	4	3	2	1
מספר העמוד העליון	מספר העמוד העליון	מספר העמוד העליון	מספר העמוד העליון	מספר העמוד העליון	מספר העמוד העליון	מספר העמוד העליון	מספר העמוד העליון	מספר העמוד העליון	מספר העמוד העליון
363	416	416	444	484	544	616	616	616	768
תשובת ההוהר	תשובת ההוהר	תשובת ההוהר	תשובת ההוהר	תשובת ההוהר	תשובת ההוהר	תשובת ההוהר	תשובת ההוהר	תשובת ההוהר	תשובת ההוהר
כח ההוהר חלק א'	תיקוני ההוהר דף היומי חלק ב'	תיקוני ההוהר דף היומי חלק א'	תיקוני ההוהר עמוד היומי	אדרא רבא וּזוטא חלק ב'	אדרא רבא וּזוטא חלק א' ונספתו עליו	זהרי ההוהר ח' ספרים כל יום על יום השבת הרשב"י	אורות ההוהר י"ב ספרים תשובת הרשב"י נפלות הוהר תהלות הוהר נאילת הרשב"י	מאורות ההוהר ט"ו ספרים שבתות ההוהר אגרות הוהר הרמ"ל והוהר על לשנת חל העיקרים והוהר המטות הוהר	אור ההוהר ל-354 ימות השנה גדולי ישראל והוהר ערבה של שנה
איצרות הוהר כרדו	איצרות הוהר כרדט	איצרות הוהר כרדח	איצרות הוהר כרדו	איצרות הוהר כרדו	איצרות הוהר כרדה	איצרות הוהר כרדד	איצרות הוהר כרדו	איצרות הוהר כרדב	איצרות הוהר כרדא
ק"צ	ק"צ	ק"צ	ק"צ	ק"צ	ק"צ	ק"צ	ק"צ	ק"צ	ק"צ

ללא תשבת מפי זרעו
תקליטור
אוצרות ההוהר
ובו: 12,000 ספרים, דרשות לשבועה, קבצים ותמונות ועוד...

המאגר הגדול בעולם בעניני הוהר הק!'

הרשב"י יקובע:
בספר הוהר
יבאו בני ישראל מהנהלות

המשבילים וזוהר הרקיע
ומגדיקי הרבים כנוכחים לעולם ועד

3 דרכים לתרומה:

1. באמצעות כל סוגי כרטיסי האשראי בישראל: 054-423328-054-423328
2. בכתובת: רמת השרון 509-54-664
3. קוד מודם: 49855

מפעל הוהר העולמי
שע" עמותת "זו עון תחתון"
רוח בחל לישא 24/7 רמת בית שמש
טלפון: 054-842674
פקס: 02-955-1388

נשחתת? משום ששורה רוח
אחרת עליה שמחבלת את
העולם. ועל זה אומרים,
שישראל נותנים עז לאלהים
שמעמידים את העולם. אלהים
זו שכינה.

ואם חס ושלום אם ישראל
ימצאו רשעים, מה כתוב? (תהלים)
ו רומה על השמים אלהים וגו',
משום שרשת הכינו לפעמי. כפף
נפשי, בסבת חמס ושנאת חנם.
כרו לפני שוחה וגו', כמו שבדור
המבול, שמשום החמס שהיה
ביניהם, היתה ביניהם שנאה
ואיבה.

יבור אף בארץ ישראל בן? והרי
שנינו שארץ ישראל לא שורה
עליה רוח אחרת ולא ממנה אחר
חוץ מהקדוש ברוך הוא בלבדו.
בא ראה שארץ ישראל כף היא
שלא שורה עליה ממנה ולא
שליח אחר פרט לקדוש-ברוך-
הוא לבדו, אבל שעה אחת
שורה עליה להשחית את בני
האדם. מנין לנו? מדוד, שכתוב
(דברי הימים א כא) ויבא דוד את
מלאך ה' וחרבו שלופה בידו
נטויה על ירושלים, ואז נשחתה
הארץ.

אמר רבי אלעזר, אפלו באותה
שעה תקדוש ברוך הוא היה.
כתוב כאן מלאך ה', וכתוב שם
(בראשית מח) המלאך הגאל אתי,
וכתוב ויסע מלאך האלהים. הן
ל טוב הן לרע שולט עליה
תקדוש ברוך הוא. ל טוב - משום
שלא נמסרה תחת שאר הממנים,
וכל דירי העולם יתבישו
ממעשיהם. לרע - כדי שלא
ישמחו אלה לשלט עליה. ואם
תאמר, והרי כתוב (איכה א) פי
ראתה גוים באו מקדשה,

והחרבו ביתה. ואם לא שולטים

רוחא אחרא עליה דמחבלא עלמא. ועל דא
אמרינן דישראל יהבי עוז לאלהים דמקיימינן
עלמא. אלהים דא שכינתא.

ואם חס ושלום אי ישראל ישתפחו חיבינן
מה כתיב, (תהלים ו) רומה על השמים
אלהים וגו' משום הרשת הכינו לפעמי. כפף
נפשי בסבת חמס ושנאת חנם. כרו לפני
שוחה וגו' פגוונא דדור המבול דבגין חמס
דהות ביניהון הוה ביניהון שנאה ודכבו.

יבור אף בארעא דישראל בן. והא תנינן
ארעא דישראל לא שריא עליה רוחא
אחרא ולא ממנא אחרא בר קדשא בריך הוא
בלחודוי. תא חזי, דארעא דישראל הכי הוא
דלא שריא עליה ממנא ולא שליחא אחרא בר
קדשא בריך הוא בלחודוי. אבל שענתא חדא
שריא עליה לחבלא בני נשא. מנלן מדוד
דכתיב, (דברי הימים א כא) וירא דוד את מלאך ה'
וחרבו שלופה בידו נטויה על ירושלים וכדין
אתחבלת ארעא.

אמר רבי אלעזר אפלו בההיא שענתא
קדשא בריך הוא הוה. כתיב הכא
מלאך ה'. וכתוב התם (בראשית מח) המלאך
הגואל אותי. וכתוב (שמות יד) ויסע מלאך
האלהים. הן ל טוב והן לביש קדשא בריך הוא
שליט עליה. ל טוב בגין דלא אתמסרא תחות
שאר ממנן, וכל דירי עלמא יכספון מן
עובדיהו. לביש בגין דלא יחדון אנון
לשלטאה עליה. ואי תימא (ד"א ל"ג לא) והא
כתיב, (איכה א) פי ראתה גוים באו מקדשה
וחרבו ביתא ואי לא שלטין אנון ממנן לא
אתחרב מקדשא.

והחרבו ביתה. ואם לא שולטים

בא ראה, פתוב כי אתה עשית, וכתוב (שם ב) עשה ה' אשר זמם. בא ראה, כתוב וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה. נשחתה ודאי, כמו שנאמר. כף גם (יונה א) וירא אלהים את מעשיהם כי שבו מדרך הרעה. שהרי אז הארץ קוראת למעלה ועולה בעליה עליונה ומקשטת פניה כנקה שמתקשטת אל הזכר, כף גם הארץ, שהרי גדלה בנים צדיקים למלך.

ועבשו שלא שבו דור המבול מה פתוב? וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה, פאשה שנטמאה והסתירה פניה מבעלה. ובזמן שמתרבים חטאי בני האדם בגלוי, הארץ שמה פניה כנקה שאין לה בושה מכל, כמו שנאמר (ישעיה כד) והארץ חנפה תחת ישביה. ועל זה וירא כי נשחתה ודאי. מה הטעם? משום כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ.

רבי אלעזר הלך אל רבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא חמיו. פיון שראה אותו, התקין לו שטיח של פסוי במוטות של עץ, וישבו. אמר לו חמיו, אפשר ששמעת מאביך זה שכתוב (איכה ב) עשה ה' אשר זמם בצע אמרתו אשר צנה מימי קדם?

אמר לו, הרי פרשה החברים, בצע אמרתו - שקרע האדרת שלו. אשר צנה מימי קדם - שהרי אותה האדרת צנה מאותם זמים ראשונים עליונים, וכיום שחרב בית המקדש קרע אותה, משום שהאדרת הזו היא כבודו ותקונו, וקרע אותה.

אמר לו, עשה ה' אשר זמם, וכי מלך חושב (קדם) להרע לבניו עד שלא יבאו לחטא? אמר לו, (משל)

הא חזי, פתיב כי אתה עשית וכתוב עשה יי את אשר זמם. תא חזי, פתיב וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה. נשחתה ודאי כמה דאתמר. הכי נמי (יונה א) וירא אלהים את מעשיהם כי שבו מדרך הרעה. דהא כדון ארעא קראת לעילא וסלקא בסליקו עלאה ומקשטא אנפיהא. כנוקבא דמקשטא לגבי דכורא. הכי נמי ארעא. דהא גדלת בנין זפאין למלכא.

והבא דלא תבו דרא דטופנא מה כתוב וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה וגו' פאתתא דאסתאבת ואסתירת אנפיהא מבעלה. ובזמנא דאסינאו חובי בני נשא באתגליא, ארעא שויאת אנפיהא כנוקבא דלית לה פסופא מפלא כמה דאת אמר, (ישעיה כב) והארץ חנפה תחת יושביה. ועל דא וירא כי נשחתה ודאי. מאי טעמא בגין כי השחית כל (דף טא ע"ב) בשר את דרכו על הארץ.

רבי אלעזר אזל לגביה דרבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא חמוי. פיון דחמא ליה אתקין ליה תופסיתא (כ"א מופסיסא) דקומרא במטון דקולפא ויתיבו. אמר ליה חמוי אפשר דשמעת מאבוך האי דכתיב (איכה ב) עשה יי אשר זמם בצע אמרתו אשר צנה מימי קדם.

אמר ליה הא אוקמוה חבריא. בצע אמרתו, דבצע פורפירא דיליה. אשר צנה מימי קדם, דהא פורפירא פקיד לה מאנון יומי קדמאי עלאי, וביומא דאתחריב פי מקדשא בזע לה. בגין דהאי פורפירא איהי יקרא דיליה ותיקונא דיליה ובזע ליה.

אמר ליה עשה יי אשר זמם. וכי מלכא חשיב (קדם) לאבאשא לבנוי עד

למלך שהיה לו כלי יקר, ובכל יום היה פוחד עליו שלא ישבר והיה מסתפל בו ומצא חן בעיניו. לזמים בא בנו והרגיו את המלך. לקח המלך אותו כלי יקר ושבר אותו. זהו שכתוב עשה ה' אשר זמם.

בא ראה, מיום שנבנה בית המקדש היה הקדוש ברוך הוא מסתפל בו וחביב עליו הרבה, והיה פוחד על ישראל שיתטאו ויחרב בית המקדש. וכך בכל פעם שהיה בא אצל בית המקדש, היה לובש אותה אדרת. אחר שגרמו החטאים והרגיו לפני המלך, נחרב בית המקדש וקרע אותה האדרת וקרע אותה האדרת ונחרב בית המקדש. ה' הניג שכתוב עשה ה' אשר זמם.

בצע אמרתו וגו' [האמרתו הו בתחלה ושבה בראש אמיר, והרי התעורר עמרה לראש ואילו נאח לפניו, והיא מימי קדם ודאי, ואי ענבות לפניי בבתיים החצונות ודאי, (ישעיה לג) והן אראלם צעקו חזת. (שם כב) וקרא ה' אליהם צבאות ביום ההוא וגו']. ה' הניג בזמן שנחרב בית המקדש. אבל בזמן אחר אין חזוה לפני הקדוש ברוך הוא כמו זמן שאובדים רשעי העולם ואותם שהרגיו לפניו. זהו שכתוב (משלי יא) ובאבד רשעים רנה, וכן בכל דור ודור שעושה דין ברשעי העולם, חזוה ותשבחת לפני הקדוש ברוך הוא.

ואם תאמר, הרי שנינו שאין חזוה לפני הקדוש ברוך הוא כשהוא עושה דין ברשעים? אלא בא ראה, בשעה שנעשה דין ברשעים, חזוה ותשבחות לפניו על שנאבדו מהעולם. והדברים הללו כשמגיע אותו זמן שהמתין להם ולא שבו אליו מחטאייהם. אבל אם נעשה בהם דין עד שלא הגיע זמנם, [ועד]

לא ייתון למחטי. אמר ליה למלכא דהוה ליה מאן יקר, ובכל יומא הוה דחיל עליה דלא יתבר והוה מסתפל ביה ומקין בעינוי. ליומין אתא פריה וארגיו ליה למלכא, נטל מלכא ההוא מאן יקר ותבר ליה. הדא הוא דכתיב עשה יי אשר זמם.

הא חזי, מן יומא דאתבני בי מקדשא הוה קדשא בריך הוא מסתפל ביה וחביב עליה סגי והוה דחיל עלייהו דישראל דיחטון ויתרב פי מקדשא. וכן בכל זמנא דהוה אתי לגבי בי מקדשא הוה לביש ההוא פורפירא. לבתר דגרמו חובין וארגיו קמי מלכא אתחרב פי מקדשא ובזע ההוא פורפירא (ד"א גרים הכי ההוא פורפירא ואתחרב פי מקדשא) ה' הניג דכתיב עשה יי אשר זמם.

בצע אמרתו וגו' (האי אמרתו בקדמיתא ותבא בראש אמיר. והא אתעשרו עשרא לרישא ואילו נאח לפניו. ואיהו מימי קדם ודאי. וכדון עציבו קמיה בבתי בראי ודאי והן (ישעיה לג) אראלם צעקו חוצה. (ישעיה כב) וקרא ה' צבאות ביום ההוא וגו'). ה' הניג בזמנא דאתחרב פי מקדשא. אבל בזמנא אחרא לית חזוה קמי קדשא בריך הוא כזמנא דאתאבדו חייבי עלמא ואנון דארגיו קמיה דא הוא דכתיב, (משלי יא) ובאבוד רשעים רנה. וכן בכל דרא ודרא דעביד דינא בחייבי עלמא. חזוה ותושבחת קמי קדשא בריך הוא.

ואי תימא הא תנינן דלית חזוה קמי קדשא בריך הוא פד איהו עביד דינא בחייבנא. אלא תא חזי, בשעתא דאתעביד דינא בחייבנא, חזוה ותושבחת קמיה על דאתאבדו מעלמא. והני מילי כד מטא ההוא זמנא דאוריך לון ולא תאבן לגביה מחובייהו. אבל אי אתעביד בהו דינא עד לא

מָטָא זְמַנֵּיהוּ, (ועד) דְּלָא אֲשַׁתְּלִים חוּבְיֵיהוּ,
כְּמָה דְּאֵתְ אָמַר, (בראשית טו) כִּי לֹא שָׁלַם עוֹן
הָאֱמֹרִי עַד הַנְּהָ, כְּדִין לֵית חֲדוּהָ קַמֵּיהָ
וּבְאִישׁ קַמֵּיהָ עַל דְּאֵתְאֲבִידוּ.

וְאִי תִימָא אִיהוּ עַד לֹא מָטוּ זְמַנֵּיהוּ אֲמַאי
עֶבֶיד בְּהוּ דִּינָא. אֲלֵא אֲנוּן גְּרַמִּין בִּישָׂא
לְגַרְמֵייהוּ. דְּהָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא עֶבֶיד
בְּהוּ דִּינָא עַד לֹא מָטָא זְמַנֵּיהוּ. אֲלֵא בְּגִין
דְּמִשְׁתַּתְּפִי בְּהַדְרֵייהוּ דִּישְׂרָאֵל לֵאבְאֲשָׂא לִוְן.
וּבְגִין כֶּף עֶבֶיד בְּהוּ דִּינָא וְאוּבִיד לִוְן מַעְלָמָא
בְּלֵא זְמַנָּא. וְדָא הוּא דְּאֲבָאִישׁ קַמֵּיהָ. וּבְגִין
כֶּף אֲטַבַּע מַצְרָאִי בְּנִמָּא. וְאוּבִיד שְׁנֵאִיהוֹן
דִּישְׂרָאֵל בִּימֵי יְהוֹשֻׁפֶט. וְכֵן כְּלָהוּ. דְּהָא
בְּגִינֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל אֲתַאֲבִידוּ בְּלֵא זְמַנָּא.

אֲבָרָ כִּד אֲשַׁתְּלִים זְמַנָּא דְּאוּרִיךְ לִוְן וְלֵא
תְבוּ. כְּדִין חֲדוּהָ וְתוּשְׁבַחְתָּא קַמֵּיהָ עַל
דְּאֵתְאֲבִידוּ מַעְלָמָא. בַּר בְּזְמַנָּא דְּאֵתְחַרַּב בִּי
מִקְדָּשָׁא. דְּאָף עַל גַּב דְּאֲשַׁתְּלִים זְמַנָּא דְּלֵהוֹן
דְּאַרְגִּיזוּ קַמֵּיהָ, לֹא הָוּה חֲדוּהָ קַמֵּיהָ.
וּמַהְוָא זְמַנָּא לֹא הָוּה חֲדוּהָ לְעִילָא וְתַתָּא:

כִּי לְיָמִים עוֹד שְׁבַעָה אָנְכִי מִמַּטִּיר עַל הָאָרֶץ
אֲרַבְעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה וְגו'. רַבִּי
יְהוּדָה אָמַר הֵינִי אֲרַבְעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה
מֵאִי עֶבֶידְתֵּייהוּ. אֲלֵא אֲרַבְעִים יוֹם לֹאֲלַקְאָה
חַיִּיבֵי עֲלָמָא וְכַתִּיב, (דברים כה) אֲרַבְעִים יָפְנוּ לֹא
יוֹסִיף, לְקַבֵּל אֲרַבַּע סֹטְרֵי עֲלָמָא לְכֹל חַד
עֲשָׂרָה. בְּגִין דְּבַר נֶשׁ מֵאַרְבַּע סֹטְרֵי עֲלָמָא
אֲתַבְרִי. וְעַל דָּא וּמַחִיתִי אֶת כָּל הַיְקוּם.
וְאַצְטְרִיךְ אֲרַבְעִים לֹאֲלַקְאָה וּלְאֵתְמַחִי עֲלָמָא.

רַבִּי יִצְחָק הָוּה שְׂכִיחַ קַמֵּיהָ דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן
אָמַר לֵיהּ הָאִי קָרָא (דקאמרי) דְּכַתִּיב
וְתִשְׁחַת הָאָרֶץ (דף טב ע"א) לְפָנֵי הָאֱלֹהִים. אִי בְּנֵי
נֶשׂא חֲטָאן אֲרַעָא כְּמָה. אָמַר לֵיהּ בְּגִין

שְׁלֹא נִשְׁלַם חֲטָאָם, כְּמוּ שְׁנַאֲמַר
(בראשית טו) כִּי לֹא שָׁלַם עוֹן
הָאֱמֹרִי עַד הַנְּהָ, אִזְ אִין חֲדוּהָ
לְפָנֵי, וְרַע לְפָנֵי עַל שְׁנַאֲבִידוּ.

וְאִם תֵּאמַר, לְמָה עוֹשָׂה בְּהֵם דִּין
טְרַם שְׁהִגִּיעַ זְמַנָּם? אֲלֵא הֵם
גְּרַמּוּ רַע לְעַצְמָם, שְׁהָרִי הַקְדוֹשׁ
כְּרוּךְ הוּא אֵינּוּ עוֹשֶׂה דִּין בְּטְרַם
מִגִּיעַ זְמַנָּם, אֲלֵא מִשׁוּם
שְׁמִשְׁתַּתְּפִים עִם יִשְׂרָאֵל לְהַרַע
לְהֵם, וְלִכְּן עוֹשֶׂה בְּהֵם דִּין
וּמַאֲבָדָם מִהָעוֹלָם בְּלֵא הַזְּמַן.
וְהוּוּ שְׂרַע לְפָנֵי. וְלִכְּן הִטְבִּיעַ
מִצְרַיִם בְּיָם וְהָאֲבִיד שׁוֹנְאִי
יִשְׂרָאֵל בִּימֵי יְהוֹשֻׁפֶט, וְכֵן כָּלָם,
שְׁהָרִי מִשׁוּם יִשְׂרָאֵל נֶאֱבִידוּ לְפָנֵי
זְמַנָּם.

אֲבָרָ כִּשְׁהַשְׁלַם הַזְּמַן שְׁחַכָּה
לְהֵם וְלֹא שְׁבוּ, אִזְ חֲדוּהָ
וְתִשְׁבַּחַת לְפָנֵי עַל שְׁאֲבִידוּ
מִהָעוֹלָם. פְּרַט לְזְמַן שְׁחַרְבַּ בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, שְׂאָף עַל גַּב שְׁהַשְׁלַם
הַזְּמַן שְׁלָהֶם שְׁהִרְגִיזוּ לְפָנֵי, לֹא
הֵיחָה חֲדוּהָ לְפָנֵי. וּמֵאוֹתוֹ זְמַן
לֹא הֵיחָה חֲדוּהָ לְפָנֵי לְמַעְלָה
וְלְמַטָּה.

כִּי לְיָמִים עוֹד שְׁבַעָה אָנְכִי
מִמַּטִּיר עַל הָאָרֶץ אֲרַבְעִים יוֹם
וְאַרְבָּעִים לַיְלָה וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה
אָמַר, אֲרַבְעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים
לַיְלָה הִלְלוּ, מַה מַּעֲשִׂיהֶם? אֲלֵא
אֲרַבְעִים יוֹם לְהַלְקוֹת רִשְׁעֵי
הָעוֹלָם, וְכַתוּב (דברים כה) אֲרַבְעִים
יָפְנוּ לֹא יוֹסִיף, כְּנִגְדַּ אֲרַבְעָה
רוּחֹת הָעוֹלָם, לְכֹל אֶחָד עֲשָׂרָה.
מִשׁוּם שְׁכֵן אָדָם נִכְרָא מֵאַרְבַּעָה
רוּחֹת הָעוֹלָם, וְעַל זֶה וּמַחִיתִי
אֶת כָּל הַיְקוּם. וְצְרִיךְ אֲרַבְעִים
לְהַלְקוֹת וְלְמַחֹת אֶת הָעוֹלָם.

רַבִּי יִצְחָק הֵיחָ מִצְוֵי לְפָנֵי רַבִּי
שְׁמַעוֹן. אָמַר לוֹ פְּסוּק זֶה [שְׁמַעוֹן]
שְׁכַתוּב וְתִשְׁחַת הָאָרֶץ לְפָנֵי
הָאֱלֹהִים. אִם בְּנֵי אָדָם חֲטָאוּ -
הָאָרֶץ כְּמָה חֲטָאָה? אָמַר לוֹ,

משום שכתוב כי השחית כל בשר את דרכו, כמו שנאמר. כמו זה, (ויקרא יח) ותטמא הארץ ואפקוד עונה עליה. אלא בני אדם חטאו. ואם תאמר, הארץ במה? אלא עקר הארץ הם בני האדם, והם משחיתים את הארץ והיא נשחתת, והכתובים מוכיחים שכתוב וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ.

בא ראה, כל חטאי האדם כלם, השחתתם תלויה בתשובה. והחטא של שופך זרע על הארץ ומשחית דרכו ומוציא זרע על הארץ - משחית אותו ומשחית את הארץ, ועליו פתוב (ירמיה ב) נכתם צנוף לפני, וכתוב בו (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרך רע. פרט לתשובה גדולה. וכתוב (בראשית לח) ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה' וימיתו ה' ויהי נתבאר.

אמר לו, למה דן הקדוש ברוך הוא את העולם במים ולא באש ולא בדרך אחר? אמר לו, סוד הוא, שהרי הם השחיתו דרכם בשביל שמים עליונים ומים תחתונים לא התחברו זכר ונקבה בראוי. ומה הם המים העליונים? בינה ומים תחתונים - מלכות ה"א עליונה ה"א תחתונה. וכאשר הם משחיתים, נפתל יו, שהוא זכר, נשאר ה"א בה"א ומים במים. מה הם השחיתו דרכם, כמו זה מים זכריים ונקביים. ועל זה נדונו במים, במה שהם חטאו. והמים היו רותחים ופושטים מהם את העור, כמו שהשחיתו דרכם במים רותחים. דין כנגד דין. והו שכתוב נבקעו כל מעינות תהום רבה. הרי מים תחתונים. וארבת השמים נפתחו - זה מים עליונים. מים עליונים ותחתונים.

דכתיב כי השחית כל בשר את דרכו כמה דאתמר. פגוונא דא (ויקרא יח) ותטמא הארץ ואפקוד עונה עליה. אלא בני נשא חטאן ואי תימא ארעא במה, אלא עקרא דארעא בני נשא אנון. ואנון מחבלין ארעא והיא אתחבלת. וקרא אוכח דכתיב וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ.

הא חזי, כל חטאוי דבר נש כלהו חבלותא דיליה תליין בתשובה. וחטאה דאושיד זרעא על ארעא ומחבלא ארחיה ואפיק זרעא על ארעא, מחבל ליה ומחבל ארעא. ועליה פתיב, (ירמיה ב) נכתם עונך לפני. וכתיב ביה (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע. בר בתשובה סגיי. וכתיב, (בראשית לח) ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יי וימיתו יי והא אתמר.

אמר ליה אמאי דאין קדשא בריך הוא עלמא במיא ולא באשא ולא במלה אתרא. אמר ליה רזא הוא דהא אנון חבילו ארחייהו בגין דמיין עלאין ומיין תתאין לא אתחברו דכר ונוקבא כדקא יאות. (זכאן אלון מיין עלאין בינה ומיין תתאין מלכות ה"א עלאה ה"א תתאה. וכד אנון מחבלין אסתלק יו דהוא דכר, ואשתאר ה"א בה"א ומיין במיין). מאן אנון דחבילו ארחייהו, פגוונא דא מיין דכורין ונוקבין. ועל דא אתדנו במיא במה דאנון חבו. ומיין הוו רתיחן ופשטו משכא מנייהו כמה דחבילו ארחייהו במיין רתיחן. דינא לקבל דינא. הדא הוא דכתיב נבקעו כל מעינות תהום רבה, הא מיין תתאין. וארובות השמים נפתחו דא מיין עלאין. מיין עלאין ותתאין.

רבי חייא ורבי יהודה הוו אַזלי באַרחא. ומטו לגבי טורין רברבן ואשפּחו ביני טוריא גרמי בני נשא דהוו מאנון בני טופנא. ופסעו תלת מאה פסיען בגרמא חדא. תווהו. אמרו היינו דאמרו חבנא דאנון לא הוו מסתפי מדינא דקדשא ברין הוא כמה דכתיב, (איוב כא) ויאמרו לאל סור ממנו ודעת דרביה לא חפצנו. מה עבדו. הוו סתימין ברגליהו מבועי תהומא. ומיין נפקין רתיחן ולא יכילו למיקם בהו, עד דהוו נשמטין ונפלי בארעא ומייתין:

ויוֹדֵד נח שלשה בנים וגו'. אמר רבי חייא לרבי יהודה תא ואימא לך מלי דשמענא בהאי. מתל לבר נש דאעיל לנוקבא דמערִיא (ר"א איבא דמעהא) בזמנא חדא. ונפקי תרין או תלתא בנין. (בל) חד מתפרשא מאתרא בארחוי בעובדוי. דא זפאה ודא חייבא ודא בינוני. אוף הכא נמי תלת קטרי דרוחא אזלין ושטאן ואתפלילן בתלת עלמין.

תא חזי, נשמטא נפקאת ואעיל בין טורי פרודא ואתחבר רוחא בנשמטא. נחית לתתא אתחבר נפש ברוח וכלהו (אולי ר"א נסתין) ומתחברין דא עם דא. אמר רבי יהודה נפש ורוח פלילן דא עם דא. נשמטא שריא בארחוי דבר נש. (והאי) והיא מדורא טמירא דלא אתיידע אתרהא.

אתא בר נש לאתדפאה, מסייעין ליה בנשמטא קדישא ודכאן ליה ומקדשין ליה ואקרי קדוש. לא זכה ולא אתי לאתדפאה, תרין דרגין פתחין דאנון נפ"ש ורו"ח ביה. נשמטא קדישא לית ביה (פיועא דלעילא ודא בפום ארתיח). ולא עוד אלא דאי יסתאב

רבי חייא ורבי יהודה היו הולכים בדרך, והגיעו להרים גדולים, ומצאו בין ההרים עצמות בני אדם שהיו מאותם בני המבול, ופסעו שלש מאות פסיעות בעצם אחת. תמהו. אמרו, הינו מה שאמרו חברינו שהם לא היו פוחדים מדין הקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב (איוב כא) ויאמרו לאל סור ממנו ודעת דרביה לא חפצנו. מה עשו? היו סותמים ברגליהם את מעינות התהום, ומים רותחים יוצאים ולא יכלו לעמד בהם, עד שהיו נשמטים ונופלים בארץ ומתים.

ויוֹדֵד נח שלשה בנים וגו'. אמר רבי חייא לרבי יהודה, בא ואמר לך דברים ששמעתי בזה. משל לאדם שמכניס לנקבה שמתעברת (ו"א פרי משה) בפעם אחת, ויצאו שנים או שלשה בנים. (בל) אחד נפרד מאחר בדרךיו במעשיו. זה צדיק וזה רשע וזה בינוני. אף גם כן שלשה קשרים של רוח הולכים ושטים ונכללים בשלשה עולמות.

בא ראה, נשמה יוצאת ונכנסת בין הרי פריד, ומתחברת הרוח בנשמה. יורדת למטה, מתחברת הנפש ברוח, וכלם (הולכים ר"א יודדים) ומתחברים זה עם זה. אמר רבי יהודה, נפש ורוח פלולים זה עם זה. הנשמה שורה בדרךיו של בן אדם, (והיא) והוא מדור נסתר שלא נודע מקומו.

בא בן אדם להטהר - מסייעים לו בנשמה קדושה ומטהרים אותו ומקדשים אותו ונקרא קדוש. לא זכה ולא בא להטהר - שתי דרגות פותחים, שהם נפש ורוח בו. אין בו נשמה קדושה (פיועא שלמקלה, וזה כפי דרכו). ולא עוד, אלא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

יבש אשתי מולאי בידים המזוהות
"במקרה כשר מומחה"

אולי יזרח שמש

"אולי יזרח שמש יתבקש ועשה מלומד"

הנה מלך יבש אשתי
"הנה מלך יבש אשתי"

"הנה מלך יבש אשתי
בדין גושע הוא
עני ורובק על המור"